Sygn. akt **OS 17/25**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...)r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Jerzy Piskorski**

Sędziowie: **r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska -** sprawozdawca
r.pr. Paweł Cegiełko

Protokolant: Agnieszka Kuchciak

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...)r. sprawy ze skargi (...)na postępowanie r.pr. (...) na skutek odwołania z dnia (...) r. (data wpływu) od postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD (...) o umorzeniu dochodzenia

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu (...) r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie r.pr. (...) na skutek odwołania z dnia (...) r. (data wpływu) od postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD (...) o umorzeniu dochodzenia wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy prawnego stanowi przewinienie mniejszej wagi oraz wystąpieniu po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu dochodzenia, do Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (…) ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

postanawia:

1) na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (tj. Dz. U. z 2025 r., poz. 46) i art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 499) oraz w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 499) zmienić w części zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD (...) w ten sposób, że umorzyć postępowanie wobec przedawnienia popełnienia przewinienia polegającego na niezłożeniu wniosku o podjęcie zawieszonego na zgodny wniosek stron postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) o sygn. akt (...) postanowieniem z dnia (...) r. i przez

doprowadzenie do umorzenia postępowania apelacyjnego postanowieniem z dnia (...) r.;

2) na podstawie art. 437 § 1 w zw. art. 438 pkt 3 w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 4 i 5 Kodeksu postępowania karnego (tj. Dz. U. z 2025 r., poz. 46 z późn. zm.) oraz art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 499 z późn. zm.) uchylić w pozostałej części zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r., sygn. akt RD (...), to jest co do czynu polegającego na niepoinformowaniu (...) o otrzymaniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia (...) r. o umorzeniu postępowania apelacyjnego o sygn. akt (...), jak i w zakresie nierozpoznania czynu polegającego na wprowadzeniu w błąd (...) co do złożenia wniosku o uzasadnienie nieistniejącego wyroku i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w tej części.

Przewodniczący: Członkowie:

…… ……. ……

r.pr. Jerzy Piskorski r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska r.pr. Paweł Cegiełko

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie – zwany dalej Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym - rozpoznawał sprawę ze skargi (...) na postępowanie r.pr. (...) na skutek wniesionego przez nią odwołania od postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. (sygn. akt RD (...)) o umorzeniu dochodzenia wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy prawnego stanowi przewinienie mniejszej wagi oraz wystąpieniu po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu dochodzenia do Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (...) ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie – zwana dalej Rzecznikiem Dyscyplinarnym - ustaliła, że po stronie radcy prawnego (...) doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, które należy zakwalifikować jako przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, bowiem radca prawny był zobowiązany do dołożenia należytej staranności i zachowania profesjonalizmu w kwestii

dopilnowania sześciomiesięcznego biegu terminu, którego przekroczenie doprowadziło do umorzenia postępowania. Radca prawny nie powinien zobowiązywać klientki do monitorowania sprawy w powyższym zakresie. Było to zadanie dla profesjonalnego pełnomocnika. Jednocześnie Rzecznik Dyscyplinarny uznała, że wystarczającą formą reakcji na przewinienie dyscyplinarne będzie udzielenie ostrzeżenia, o którym mowa w art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Powołany przepis daje możliwość „pozadyscyplinarnego" załatwienia sprawy, tj. bez konieczności występowania do sądu dyscyplinarnego z wnioskiem o ukaranie. Zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego, tzw. ostrzeżenie dziekańskie, będzie stanowić wystarczającą reakcję na nieetyczne zachowanie radcy prawnego i spełni wobec niego cel prewencyjno - wychowawczy.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się Pani (...) wskazując, iż zachowanie radcy prawnego – jego całokształt - w prowadzonej w jej imieniu sprawie nie może być kwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, bowiem jego zachowanie doprowadziło do zakończenia sprawy bez jej merytorycznego rozstrzygnięcia, które było dla niej bardzo istotne. Dodatkowo wskazała na brak kontaktu ze strony pełnomocnika, mimo powzięcia informacji o umorzeniu postępowania, jak również wprowadzenie jej w błąd co do treści rozstrzygnięcia, co pozwało jej z kolei domniemywać, że doszło jednak do merytorycznego rozstrzygnięcia. W jej ocenie zachowanie pełnomocnika zasługuje na odpowiednią karę dyscyplinarną. Składając wyjaśnienia w dniu (...). (...) potwierdziła stawiane radcy prawnemu zarzuty podkreślając raz jeszcze, że powierzając prowadzenie swojej sprawy profesjonalnemu pełnomocnikowi nigdy nie zgodziłaby się na samodzielne pilnowanie terminów. Nie miała świadomości terminów wynikających w procedury cywilnej a tyczących podjęcia zawieszonego na zgodny wniosek stron postępowania. Dodatkowo podkreśliła, że samodzielnie zapoznała się z aktami swojej sprawy, bowiem nie mogła uzyskać informacji od radcy prawnego (...) co do istoty rozstrzygnięcia. Wskazywała, podobnie jak w pierwotnej skardze i odwołaniu, że została wprowadzana w błąd co do treści rozstrzygnięcia. Była przekonana, że sąd drugiej instancji wydał wyrok niekorzystny i należy oczekiwać na jego uzasadnienie, by podjąć dalsze kroki prawne.

Postanowieniem z dnia (...) r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po pierwsze:

- postanowił na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (tj. Dz. U. z 2025 r., poz. 46) i art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 499) oraz w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 499) zmienić w części zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego w ten sposób, że umorzył postępowanie wobec przedawnienia popełnienia przewinienia polegającego na niezłożeniu wniosku o podjęcie zawieszonego na zgodny wniosek stron postępowania w sprawie za sygn. akt (...) i przez to doprowadzenie do umorzenia postępowania apelacyjnego postanowieniem z dnia (...)r.;
- i po drugie na podstawie art. 437 § 1 w zw. art. 438 pkt 3 w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 4 i 5 Kodeksu postępowania karnego (tj. Dz. U. z 2025 r., poz. 46 z późn. zm.) oraz art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 499 z późn. zm.) uchylić w pozostałej części zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego co do czynu polegającego na niepoinformowaniu (...) o otrzymaniu postanowienia z dnia (...) r. o umorzeniu postępowania apelacyjnego w sprawie za sygn. akt (...), jak i w zakresie nierozpoznania czynu polegającego na wprowadzeniu w błąd (...) co do złożenia wniosku o uzasadnienie nieistniejącego wyroku i w tym zakresie postanowił przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w tej części.

Co do pierwszego punktu rozstrzygnięcia wskazać należy, iż ustawa o radcach prawnych przewiduje co do zasady 3 letni okres przedawnienia, co skutkuje tym, iż po upływie tego okresu - od daty popełnienia czynu - nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego. Postanowienie o zawieszeniu postępowania w sprawie za sygn. akt (...) zostało wydane w dniu (...)r., a zatem wniosek o jego podjęcie winien być złożony najpóźniej w dniu (...)r. Nie ma w sprawie niniejszej znaczenia, że postanowienie o umorzenia postepowania zostało wydane prze Sąd Apelacyjny w (...) dopiero w dniu (...)r. Wskazać należy, że przepisy ustawy o radcach prawnych mają na celu zagwarantowanie pewności prawnej i szybkie ściganie przewinień, ograniczając czas, w którym radca prawny może być pociągnięty do odpowiedzialności za uchybienia zawodowe. Na gruncie art. 6 kodeksu karnego czasem popełnienia czynu zabronionego jest czas działania lub zaniechania działania, do którego sprawca był obowiązany, nie zaś czas wystąpienia skutku objętego ustawowymi znamionami. Ustawodawca przyjmuje, że o czasie

popełnienia czynu decyduje moment działania lub zaniechania – tutaj zaniechania polegającego na nie złożeniu pisma o podjęcie zawieszonego postępowania. W konsekwencji termin do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego za opisany powyżej czyn upłynął w dniu (...) r., co skutkuje obecnie brakiem podstaw do dalszego merytorycznego rozpatrywania zarzucanego radcy prawnemu deliktu dyscyplinarnego.

Odnosząc się do drugiego punktu Postanowienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oceniał wyłącznie stosunek zobowiązaniowy jaki istniał pomiędzy radcą prawnym (...) a (...) polegający na świadczeniu przez radcę prawnego usługi polegającej na prowadzeniu jej sprawy z (...) - opartej na profesjonalnym charakterze usługi ze strony radcy prawnego. Kodeks Etyki Radcy Prawnego swoimi regulacjami z jednej strony opisuje szczególny charakter i funkcję radcy prawnego oraz istotę (cele) pomocy prawnej świadczonej przez radców prawnych, a z drugiej stanowi gwarancję prawidłowego wykonywania tej profesji i realizacji celów pomocy prawnej. Zatem radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Profesjonalna obsługa prawna to szeroko pojęte kompleksowe wsparcie przy prowadzeniu sprawy obejmujące tak doradztwo, jak i przygotowanie dokumentów (tutaj pism procesowych), a wreszcie reprezentację klienta przed sądem na mocy udzielonego pełnomocnictwa - mające na celu ochronę praw i interesów klienta. I nie bez znaczenia jest aprobowany przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny fakt, iż zawodowy charakter dzielności oznacza podwyższony zakres wymagań. Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ocenił:

- po pierwsze: dostosowane działań radcy prawnego (...) do specyfiki sprawy – i tutaj w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego opisany sposób postępowania radcy prawnego nie budził zastrzeżeń, bez wnikania w kwestie merytoryczne do czego nie ma umocowania sąd dyscyplinarny co do zasady. Kwestia zawieszenia postępowania w postępowaniu przed sadem apelacyjnym była skonsultowana z klientem i była wyrazem nie tylko obopólnej zgody, ale także wspólnej zgody stron postępowania. Także samo wniesienie apelacji było skonsultowane z klientką i stanowiło wyraz jej świadomej decyzji co do dalszego procedowania. W tym miejscu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko radcy prawnego opisane w wyjaśnieniach, co do wniesienia nadzwyczajnego środka odwoławczego – kasacji. Profesjonalny charakter

usługi nakazywałaby w pierwszej kolejności zaznajomienie się w motywami ewentualnego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i wskazanie klientowi realnej możliwości wniesienie dalszych środków zmierzających do wzruszenia ostatecznego orzeczenia;

- po drugie: kompleksowe działania radcy prawnego dokonując oceny wszelkich podjętych przez radcę prawnego działań i czynności w sprawie, z wyłączeniem tych objętych przedawnieniem. W tym miejscu zwraca uwagę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na obowiązek poinformowania klienta o decyzji Sądu (po postanowieniu z dnia (...) r.). Pełnomocnik winien niezwłocznie przekazać klientowi przedmiotową informację choćby dlatego, że prawomocny wyrok SO z dnia (...)r. w sprawie (...) zawierał rozstrzygniecie co do kosztów procesu obciążających Panią (...). Postanowienie o umorzeniu postępowania zostało podjęte przez radcę prawnego w dniu (...)r. Korespondencja w sprawie została zainicjowana przez Panią (...) dopiero w dniu (...)r., a zatem po upływie ponad półtora miesiąca od czasu powzięcia informacji o prawomocnym zakończeniu sprawy. W korespondencji e-mail z (...)r. pomiędzy radcą prawnym a klientką brak jest wyczerpującej informacji w zakresie sposobu zakończenia sprawy, a wręcz przeciwnie jest to informacja wprowadzająca klienta w błąd. W ocenie OSD istnieje istotna różnica w zakończeniu sprawy postanowieniem a wyrokiem;
- i po trzecie wreszcie działanie zabezpieczające przed błędami, które mogłyby spowodować powstanie czy generowanie dodatkowych kosztów dla klienta. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego bezzwłoczne nieprzekazanie informacji o zakończeniu postepowania mogło narazić klienta na postępowanie egzekucyjne ze strony przeciwnika procesowego o zapłatę kosztów procesu, jak również na konieczność zapłaty odsetek za opóźnienie – jak w sprawie niniejszej.

Reasumując, w ocenie rozpoznającego sprawę składu orzekającego Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego zachowanie radcy prawnego (...) w zakresie dwu opisanych czynów winno być ponownie przeanalizowane przez Rzecznika Dyscyplinarnego pod kątem nienależytego wykonywania zawodu przez radcę prawnego. Należy zatem wyjaśnić i prawidłowo ocenić zachowanie radcy prawnego (...) polegające na nieudzieleniu informacji klientowi o zakończeniu jego sprawy, niezależnie od jej wyniku. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego taka informacja winna być przekazana Pani (...) niezwłocznie wraz ze stosownym pouczeniem jakiego typu

rozstrzygniecie zostało wydane wraz z pouczeniem, że postanowienie jest prawomocne i nie służy od niego żaden środek zaskarżenia, co jest istotne zwłaszcza w świetle podnoszonych - tak w skardze, jak i wyjaśnianych radcy prawnego, kwestii zamiaru dalszego nadzwyczajnego procedowania w sprawie. Zaniechanie radcy prawnego doprowadziło do powzięcia informacji o zakończeniu postępowania od przeciwnika procesowego wraz z wezwaniem do zapłaty kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego. Taka informacja winna być rzeczowo przekazana przez własnego pełnomocnika procesowego. Dodatkowo w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie rozpoznał Rzecznik Dyscyplinarny czynu polegającego na ewentualnym wprowadzeniu w błąd klienta co do wykonanych przez siebie czynności w zakresie złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku. W skardze (...) Pani (...) opisuje, że informacja jej pełnomocnika wskazywała na zaoczne, niekorzystne rozstrzygnięcie merytoryczne jej sprawy. Dodatkowo podnosiła kwestię wystąpienia o uzasadnienie orzeczenia (nieistniejącego wyroku). Należy ocenić, czy faktycznie był „problem" w komunikacji z pełnomocnikiem oraz ustalić w jaki sposób informacje w przedmiocie wniosku o uzasadnienie zostały przekazane klientce. Zgromadzony w sprawie materiał faktycznie wskazuje, że w sprawie zapadł wyrok, a zatem stanowisko skarżącej w przedmiocie oczekiwania na jego uzasadnienie było usprawiedliwione. Wyjaśnienia Pani (...) i podjęte przez nią czynności wykazują, że miała ona usprawiedliwione przeświadczenie, iż oczekuje na motywy merytorycznego orzeczenia. Dodatkowo w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego należy wyjaśnić, czy działanie radcy prawnego i mało czytelne informacje i ewentualny brak kontaktu z klientem nie miały na celu przedawnienia karalności czynu dyscyplinarnego. Istne jest także to, że powyżej opisany czyn nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w wyjaśnieniach radcy prawnego (...) w postępowaniu przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym z dnia (...)r.

Mając na uwadze okoliczności sprawy, opisane powyżej i ocenione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny działania radcy prawnego, jak również mając na uwadze kwestię zaufania do zawodu radcy prawnego i jego profesjonalny charakter - w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego należy ponownie ustalić, czy po

stronie radcy prawnego nie doszło do przewinienia dyscyplinarnego zasługującego na zastosowanie względem niego kary dyscyplinarnej.

Pouczenie:

Postanowienie niniejsze jest ostateczne w toku instancji i nie przysługuje od niego środek odwoławczy – art. 426 § 1 k.p.k. w związku z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Przewodniczący:	Członkowie:	
……	……..	……
r.pr. Jerzy Piskorski	r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska	r.pr. Paweł Cegiełko